

[Ritt Bjerregaard.]

ville være meget glad, hvis hun også ville bekræfte det, jeg citerede, nemlig at i de lande, hvor der var den mindste forskel, er forskellen blevet større, mens fællesmarkedet har eksisteret. Det er selvfølgelig noget, der må interessere danske kvinder. Der kan man ikke nøjes med at se på, at man vil gøre noget for at forbedre det. Man er også nødt til at se på, hvad der rent faktisk er sket i de forløbne år.

(Kort bemærkning).

Gretke Philip: Uden at have teksten ved hånden ville jeg mene, at jeg udenad kan huske så meget, at jeg kan bekræfte, at der citeres rigtigt — i hvert fald at meningen er den, der er blevet nævnt her af fru Ritt Bjerregaard. Men jeg vil gerne tilføje, at netop fordi det citat har været så stærkt inde i debatten, har jeg studeret den tabel, som citatet slutter sig ret nøje til, og jeg har konstateret, at madame Sullerot drager meget ejendommelige slutninger af sin egen tabel. Jeg vil bede fru Ritt Bjerregaard kigge noget nærmere på tabellen. Det viser sig nemlig, at dér, hvor hun lægger så stor vægt på at forskellen er meget lille mellem mands- og kvindelønninger, er der kun et par eksempler — noget, man statistisk overhovedet ikke kan slutte noget af.

Lone Nielsen: Ved den sidste afstemning her i folketinget angående medlemskab af EF undlod jeg at stemme, simpelt hen fordi jeg fandt, at der var en rum tid til at indsamle og bearbejde problemerne og til at tage stilling. Jeg er nu efter mange overvejelser kommet til det resultat, at jeg ikke kan anbefale at stemme ja til medlemskab af EF.

Afgørende for min stillingtagen er det langsigtede politiske perspektiv, som er op-ridset i præambelen til Romtraktaten, og som kommer til udtryk både i Davignonrapporten og Wernerrapporten, og som endelig mange af de nuværende politiske ledere i EF-landene og England har givet udtryk for ved forskellige lejligheder. Det er muligt, at Danmark vil opnå en øjeblikkelig økonomisk gevinst ved EF-medlemskab, men for mig at se må det ikke være afgørende i en sag af så vidtrækkende politisk betydning for

vort folks fremtid. Jeg har ofte i den sidste tid stillet mig selv det spørgsmål, om kommende generationer vil kunne forstå det, hvis den danske befolkning i 1972 stemmer Danmark ind i et politisk forpligtende EF-medlemskab blot for at opnå en øjeblikkelig økonomisk gevinst. Jeg tror ikke, den danske befolkning i år 2000 vil kunne fatte det.

Det langsigtede politiske perspektiv er understreget på mange forskellige måder, bl. a. af Vesttysklands Willy Brandt, Frankrigs Pompidou og Englands Edward Heath. De understreger netop, at EF som en økonomisk union må følges op af en fælles politik, også en fælles udenrigs- og forsvarspolitik. Efter min overbevisning er det ikke nogen dansk interesse at blive inddraget i et udenrigspolitisk forpligtende samarbejde med Centraleuropa, et Centraleuropa, der har et ønske om at blive en økonomisk og politisk magtfaktor på linje med de øvrige stormagter, først og fremmest Sovjet og USA, men også Kina og Japan. En sådan blokpolitik er ikke i det danske folks interesse.

Efter de foreliggende oplysninger og efter min vurdering er der for Norges vedkommende grund til at formode, at den norske befolkning siger nej til medlemskab af EF. Dette betyder naturligvis ikke, at Norge bestemmer vort standpunkt, men det må betyde, at vi åbent må erkende, at alene i EF har Danmark ikke nogen reel mulighed for at øve indflydelse på udviklingen. Vor nordiske samhørighed har jo dybe rødder i et tusindårigt kulturelt fællesskab. Det kan derfor aldrig nogen sinde være nogen dansk interesse, at Danmark bliver det eneste nordiske medlem af EF.

Vi er vitalt interesseret i, hvordan EF udvikler sig, og vi vil i vidt omfang være afhængige heraf. Derfor er vi også interesseret i at påvirke denne udvikling, og spørgsmålet er kun, hvordan vi over den største indflydelse. Det er min overbevisning, at de nordiske lande, stående udenfor og sammen, vil have langt større indflydelse på udviklingen, end hvis Danmark alene er medlem af EF og Norden dermed splittet. Dette vil på det politiske plan komme til at betyde, at Danmark og det øvrige Norden kan komme til at gå hver sin vej. Vi kan blive revet med i en stormagtspolitik, før vi aner det, en blokpolitik, som det øvrige Norden med de